

מראי מקומות לשיעור תשעה באב ותשעת הימים תשפ"א

הרב שבת סלביצקי

איך לצחוק כל החיים ? איך הרי הציל את אלי ויזל ?

תענית כו, ב: "משנכנס אב ממעטים בשמחה"

שו"ע או"ח סי' תקנב סע' יב : ערב תשעה באב במנחה נהגו שלא לומר תחינה משום דאיקרי מועד. הגהות מיימוניות, הלכות תעניות, ריש מנהגי תשעה באב.

שו"ע שם סע' ד ולעולם בט' באב לא נפלו בתחנונים מפני שקרוי מועד, שנאמר קרא עלי מועד" קרא עלי מועד לשבר פחורי"

מכות כד : וכבר היו רבן גמליאל ורבי אלעזר בן עזריה ורבי יהושע ורבי עקיבא היו מהלכין בדרך... פעם אחת היו עולין לירושלים, כיון שהגיעו לצופים קרעו בגדיהם, כיון שהגיעו להר הבית ראו שועל שיצא מבית קדשי הקדשים, התחילו הן בוכין ור' עקיבא מצחק. אמרו לו מפני מה אתה מצחק? אמר להם מפני מה אתם בוכים? אמרו לו מקום שכתוב בו "וְהָיָה הַקָּרֵב יוֹמֵת" ועכשיו שועלים הלכו בו ולא נבכה?! אמר להן לכך אני מצחק. דכתיב "וְאָעִידָה לִּי עֵדִים נְאֻמָּנִים אֶת אֹרֵיָהּ הַפֶּהֶן וְאֶת זְכָרֶיהָ בֶּן יִבְרָכְיָהוּ" (ישעיהו ה, ב) וכי מה ענין אוריה אצל זכריה, אוריה במקדש ראשון וזכריה במקדש שני אוריה כתיב "לִכֶּן בְּגִלְלָתְכֶם צִוִּין שָׂדֶה תִּחְרָשׁ" (מיכה ג, יב), בזכריה כתיב "עַד יֵשְׁבוּ זְקֵנִים וְזִקְנֹת בְּרַחֲבוֹת יְרוּשָׁלַם" (ורחבות העיר ימלאו ילדים וילדות משחקים ברחבתיה) (זכריה ה, ד), עד שלא נתקיימה נבואתו של אוריה הייתי מתיירא שלא תתקיים נבואתו של זכריה, עכשיו שנתקיימה נבואתו של אוריה בידוע שנבואתו של זכריה מתקיימת. בלשון הזה אמרו לו, עקיבא נחמתנו, עקיבא נחמתנו.

רמב"ם סוף הלכות תעניות : כל הצומות האלו עתידים ליבטל לימות המשיח. ולא עוד אלא שהם עתידים להיות ימים טובים וימי ששון ושמחה, שנאמר: כה אמר ה' צבאות צום הרביעי וצום החמישי וצום השביעי וצום העשירי יהיה לבית יהודה לששון ולשמחה ולמועדים טובים והאמת והשלום אהבו

ברכות ס : כל מאן בעביד רחמנא לטב עביד

רש"י דברים ו בכל לבבך" (ספרי) ד"א בכל לבבך שלא יהיה לבך חלוק על המקום

ישעיה יב א : וְאֶמְרָתְּ בַיּוֹם תִּהְיֶה אֹדֶךָ יְהוָה בְּי אֲנַפְתְּ בִּי יֵשֶׁב אִפְּךָ וְתִנְחַמְנִי:

ויקרא רבה פרשה ט אות ז : רַבִּי פִּנְחָס וְרַבִּי לִוִּי וְרַבִּי יוֹחָנָן בְּשֵׁם רַבִּי מְנַחֵם דְּגַלְיָא, לְעֵתִיד לְבֹא פֶל הַקָּרְבָּנוֹת בְּטָלִין וְקָרְבֵן תּוֹדָה אֵינּוּ בְּטָל.

בראשית יחי ב : וַתִּצְחַק שָׂרָה בְּקִרְבָּהּ לֵאמֹר אַחֲרַי בְּלֹתִי הֵיטֵה לִּי עֲדָנָה וְאֲדָנִי ז